

Првиот впечаток што се наметнува при читањето на книгата „Биглино“, од Ило В. Гајтаноски е дека таа и припаѓа на оној тип прози какви што се „Приказните од старата воденичка“ од Алфонс Доде – силно врежани сеќавања во зборовите и душата на раскажувачот, во кои деталите, лицата, миризмите и боите пливаат низ родниот предел. Биглино има повластено место во авторовата сентиментална топографија во која реалистичното и поетичното се преплетуваат преку впечатливата јазична свежост и изворност. Како што Гајтаноски вели во стиховите на почетокот на збирката, како своевиден вовед во понатамошните раскази „... и виденото и чуеното и раскажаното...и тишината...се заробени во едно исто лице и едно исто име – Биглино“